

L'OBSERVADORA

ESTHER VERA
DIRECTORA

Paisatge després de la batalla

L Trobada Empresarial al Pirineu. La tensió de l'ambient ha baixat respecte a anteriors edicions i es respira més optimisme entre els empresaris que fa 39 anys que es troben a les jornades de la Seu. Les expectatives ho són gairebé tot en economia i és evident que han millorat quan un 87% dels assistents a una de les ponències afirmen que la seva empresa té perspectives de creixement i un 69% tenen previst crear llocs de treball en els pròxims sis mesos.

A la pregunta de l'organització "Quin és el paisatge després de la batalla?", cal demanar a quina batalla es refereixen, ja que aquest país n'ha lliurat moltes en els últims anys i alguna encara no ha acabat i va per llarg. Però si es tracta d'economia, Catalunya ha superat una crisi terrible i, posteriorment, els mesos més convulsos de la crisi política amb l'Estat amb nota, malgrat els greus sotracos de sectors com el comerç al mes d'octubre i la posterior recuperació. L'economia és forta malgrat, també, les amenaces de l'Estat, les retirades de fons públics que van preparar el terreny i les lleis a mida per a la fugida de seus d'entitats financeres, empreses regulades i altres que van aprofitar la conjuntura per beneficiar-se de polítiques fiscals que només es poden permetre el Madrid imperial i l'excepció basca.

Malgrat tot, Catalunya ha sortit definitivament del malson de la crisi del deute i ha crescut el 2017 al 3,3% (Espanya, al 3,1%), les exportacions catalanes han representat el 28% de les espanyoles i l'atur millora tot i que encara se situa en un 12% a Catalunya (17% a Espanya) el primer trimestre d'enguany. A la pràctica, Catalunya ha dissociat la marxa de l'economia de la lluita política. Hi ha molts arguments de racionalitat econòmica que donen suport al sobiranisme, però també incerteses i pors, a més d'amenaces i gestos violents com la repressió de l'1-O, que podrien haver paralitzat inversions i perjudicat el creixement. No ha estat així, de moment.

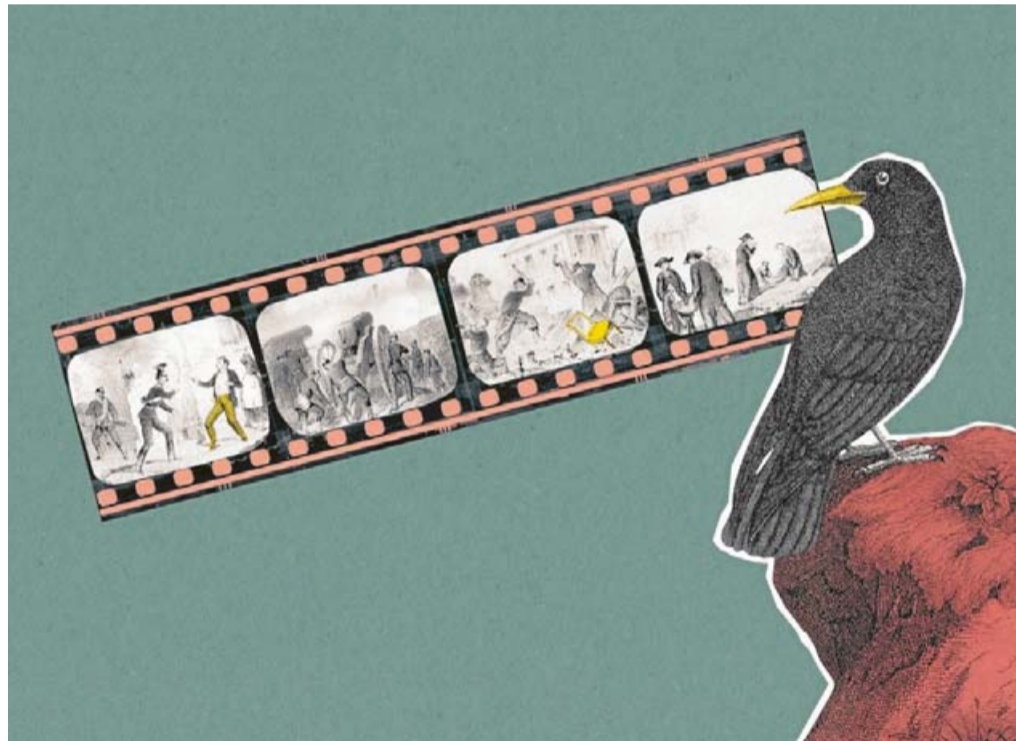
Catalunya ha superat la pitjor crisi econòmica amb patiment i fa tard per preparar-se per als desafiaments que tenen la majoria de països de l'euro, ja sigui l'adaptació del mercat laboral a les noves demandes tecnològiques i la robotització, la millora de l'educació o la incertesa per com les decisions sobre el Brexit, el comerç internacional i la progressiva pujada de tipus del BCE incidiran en les inversions i l'exportació. El president de la Generalitat va assistir a les jornades i va demanar complicitat als empresaris assegurant que és "l'Estat qui ha desconnectat de nosaltres" abans de garantir

d'ocupació de petits i grans salaris amb un forat negre dels salaris mitjans. Aquest és el gran repte: intentar revertir la tendència a un mercat de treball -i, per tant, una societat- de rics i pobres. Un símptoma de la gravetat de la situació és que Espanya, com explica l'especialista en polítiques d'ocupació Raymond Torres (Funcas), continua a la cua d'Europa amb un 13,3% de *ni-nis*, només seguida de Grècia, Croàcia i Itàlia. L'ocupació és d'alta temporalitat i precarietat. És urgent que es facin polítiques estructurals a llarg termini, que superin els temps de les legislatures. La impressió un cop

més és que el diagnòstic dels experts està fet, però el que mai no arriben són les polítiques a llarg termini, ni les avaluacions de les polítiques realitzades amb els recursos públics.

2. Rajoy desapareix. Després d'enverinar el conflicte amb Catalunya i utilitzar-lo per atiar el nacionalisme espanyol, ha estat devorat per Pedro Sánchez quan pensava que era Rivera qui l'esperava. La moció de censura ha permès al PSOE fer un govern per fer campanya electoral des de la Moncloa. Rajoy no ha nomenat successor/a i ha deixat el seu relleu en mans del partit. Plega del tot i serà un expresident molt diferent d'Aznar. Més de caminar, registre, puro, *Marca* i mus que d'abdominals, Briatore i lliçons al seu successor/a.

3. Europa sí que té política d'immigració. La immigració és el gran desafiament de la UE i ha ocupat el primer gest de Sánchez. Un vaixell a la deriva s'ha d'acollir, però no n'hi ha prou amb gestos. La política d'immigració ha de ser europea, però les opinions públiques ja s'han manifestat en països com Itàlia. Rajoy va callar i no va acollir. Sánchez rep un vaixell. I després? Cal acollir amb garanties i tots els drets, cosa que exigeix, malauradament, posar límits. I per posar límits al populisme caldrà parlar clar a l'opinió pública.

MARI FOUZ

diàleg i assumptió de riscos. Si els seus predecessors parlaven de Dinamarca i Califòrnia, Torra parla de Suïssa com l'estat en el qual emmirallar-se: "Bàsicament, els suïssos mengen formatge i voten". A banda, òbviament, de tenir una economia sòlida.

El professor d'economia David Vegara va posar èmfasi a mantenir el superàvit per compte corrent i va parlar d'un "creixement saludable amb permís de la política". L'advertiment principal va ser sobre la formació de societats "duals" en què el mercat de treball, la preparació i la tecnologia creen dos pols de creixement